

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 czerwca 2014 r.
sprawy **K. C.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 25 października 2013 roku,
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 11 lipca 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. W.-K., Kancelaria Adwokacka w J., kwotę 442 zł 80 gr (czteryście czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego K. C.,**
- 3. zwolnić skazanego K. C. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. naruszenie prawa materialnego w art. 157 § 2 k.k.; poprzez błędne zastosowanie, albowiem Sąd II Instancji niesłusznie uznał, iż oskarżony uderzył pokrzywdzoną M. T. w dniu 6 maja 2013 r. obcęgami w twarz, albowiem okoliczności te nie wynikały z żadnego obiektywnego dowodu zgromadzonego

w sprawie a jedynie wynikały z twierdzeń pokrzywdzonej, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem Sąd Okręgowy w sposób zupełnie dowolny, a nie swobodny dokonał oceny materiału dowodowego w postaci zarówno twierdzeń pokrzywdzonej, jak i dokumentacji medycznej, w której brak jest jakichkolwiek stwierdzeń, iż w istocie pokrzywdzona została uderzona takim narzędziem, co doprowadziło do niesłusznego skazania oskarżonego za czyn z art. 157 § 2 k.k.;

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. oraz zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k., wskutek wybiórczej i dowolnej, a więc w istocie arbitralnej, analizy całokształtu ujawnionych faktów związanych z ustaleniem osoby właściciela rzeczy uszkodzonych przez oskarżonego, albowiem Sąd Okręgowy, za Sądem Rejonowym bezkrytycznie przyjął za prawdziwe twierdzenia M. T., iż rzeczy objęte zarzutem popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 288 § 1 k.k. zostały podarowane nie tylko oskarżonemu, ale i jej, przez Stowarzyszenie Romskie, co stoi w sprzeczności nie tylko z samymi ustaleniami Sądu Okręgowego w tym zakresie - Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku na str. 4 wskazuje, iż „...większości tych przedmiotów nie uzyskał od Stowarzyszenia Romskiego...”, ale i w sprzeczności z twierdzeniami oskarżonego i świadkami, jak również samej pokrzywdzonej, która przyznała, iż telewizor marki Curtis dostał oskarżony, którzy potwierdzili, iż tylko oskarżony, jako członek Stowarzyszenia Romskiego otrzymał poszczególne rzeczy, a fakt korzystania z nich przez M. T. nie przesądzał o zmianie ich właściciela, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem dokonując oceny materiału dowodowego z rażącym naruszeniem treści art. 7 k.p.k., Sąd de facto nie ustalił, które z rzeczy wskazanych w akcie oskarżenia należały wyłącznie do oskarżonego, co doprowadziło do niesłusznego skazania za przypisane oskarżonemu czyny z art. 288 k.k.;

3. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nie rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości co do tego, które z rzeczy uszkodzonych przez oskarżonego stanowiły jego własność, a które własność pokrzywdzonej lub były ich wspólne, albowiem wątpliwości takie

niewątpliwie istniały skoro Sąd II Instancji na str. 4 uzasadnienia wyroku wskazuje, iż „...większości tych przedmiotów nie uzyskał od Stowarzyszenia Romskiego...”, nie ustalając przy tym komu i jakie dokładnie rzeczy Stowarzyszenie Romskie przekazało;

4. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 k.p.k., poprzez nierozstrzygnięcie wniosków oskarżonego zmierzających do wykazania, iż rzeczy wskazane w zarzutach, które miał uszkodzić oskarżony stanowiły wyłącznie jego własność, przez co oskarżony nie mógł odpowiadać za uszkodzenie swojej własności, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem brak uzupełnienia w tym zakresie materiału dowodowego oferowanego przez oskarżonego, doprowadziło do niesłusznego skazania oskarżonego za czyny z art. 288 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt ... 491/13, oraz wyroku Sądu Rejonowego w J. Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w K. z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt ... 397/13, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie w niewielkim zakresie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, przede wszystkim zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanych przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – ustaleń faktycznych. Także zarzut naruszenia prawa materialnego, poprzez błędną kwalifikację prawną przypisanego skazanemu czynu, odnosi się w gruncie rzeczy do poczynionych ustaleń faktycznych, których Sąd Okręgowy samodzielnie nie

dokonywał. Zważyć należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności postępowania Sądu I instancji.

Z tego powodu nie mógł być skuteczny zarzut w pkt 1 kasacji. Jedynie na marginesie można zaznaczyć, że ustalenie co do spowodowania u pokrzywdzonej lekkiego uszczerbku na zdrowiu zostały poczynione nie tylko na podstawie jej zeznań, ale także w oparciu o opinię biegłego lekarza-chirurga (k. 130, t. I), dokument z Izby Przyjęć (k. 6, t. I) oraz zeznania matki pokrzywdzonej (k. 83v, t. I).

Bezzasadne okazały się też zarzuty w pkt 2-4 kasacji, dotyczące w istocie ustaleń faktycznych. Choć poprawność rozważań Sąd odwoławczego co do własności rzeczy podarowanych przez Stowarzyszenie Romskie może budzić wątpliwości, to nie wydaje się, aby mogło to mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Nawet jeśli wspomniane przedmioty, tj. drzwi, grzejniki czy kabina prysznicowa, zostały podarowane skazanemu, to montując je w mieszkaniu, skazany utracił władztwo faktyczne i tytuł prawny do tych rzeczy, które stały się częściami składowymi nieruchomości lokalowej. Zgodnie bowiem z art. 47 § 1 k.c. część składowa rzeczy nie może być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych. Zatem K. C. rozporządził wspomnianymi przedmiotami w taki sposób, że – niezależnie od motywacji – utracił ich własność. To z kolei pozwalało na przypisanie mu występku z art. 288 § 1 k.k. w odniesieniu do tych przedmiotów. Jeśli zaś chodzi o pozostałe przedmioty, których zniszczenie skazanemu przypisano, tj. telewizor marki Curtis, konsola do gier X-box, dekodер Polsatu z pilotem, rozważania Sądu Apelacyjnego są w pełni poprawne i przekonujące, a wnioski zawarte na s. 4 uzasadnienia wyroku tego Sądu, Sąd Najwyższy w pełni akceptuje.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.